

obsah zákazu, jemu nepřisluší, by si činil z ostatního obsahu usnesení úsudek o tom, zda a pokud jest jím ještě vázán. Činí-li tak a jedná-li proti zákazu dříve, než byl odvolán, jedná na vlastní nebezpečí. Vzhledem na eventuelní prodloužení účinnosti prozatimního opatření tomu ani jinak býti nemůže. Poukazuje-li žalovaná strana k tomu, že usnesení o prodloužení prozatimního opatření jí doručené, neobsahovalo znovu zase onoho zákazu, nýbrž jen lhůtu, do které se prodloužení prozatimního opatření povoluje, nemá to pro ni ospravedlňujícího významu, neboť pro ni jako poddlužníka nebyla směrodatna tato konečná lhůta povolení nebo prodloužení prozatimního opatření, nýbrž jen obsah prvotního zákazu, dle něhož závaznost zákazu přestávala pro ni teprve jeho odvoláním. Bylo-li o prodloužení prozatimního opatření žádáno včas a bylo-li povoleno prodloužení právem čili nic, o tom nelze jednat vzhledem na právní moc dotyčného usnesení. Jednala-li tedy žalovaná proti tomuto zákazu tím, že obstavenou hotovost a cenné papíry zástupci pozůstalosti Dra Josefa P-a (tehdejšího odpůrce strany ohrožené) vydala, ač neměla soudního usnesení o tom, že se zákaz ten zrušuje, na pouhé ujišťování tohoto zástupce, zachovala se protiprávně a jest povinna žalobci (tehdejší straně ohrožené) náhradou škody, která jí tím vzešla (§ 385, 402 ex. ř.) a jest opačný názor nižších stolic právně mylným. Žalobce tvrdí, že tímto porušením soudního zákazu utrpěl škodu proto, že exekuce, zavedené pro jeho pohledávku, mezitím rozsudkem stanovenou, zůstaly napotom bezvýslednými, aniž by bylo tomuto tvrzení se strany žalované bývalo odporováno námitkou, a má tedy žalobce proti žalované oprávněný nárok na náhradu toho, co mu z jejího jednání ušlo na úhradě jeho pohledávky. Vzhledem na výši pohledávky, pro niž prozatimné opatření bylo povoleno, a obstavené pohledávky a cenných papírů není, ježto ani v tomto směru námitky vzneseny nebyly, závady proti úsudku, že do tohoto náhradního nároku počítati lze částku 4.100 Kč, o jejíž zaplacení se žaluje. V tomto rozsahu bylo tudíž žalobě vyhověti; co do nároku na vydání cenných papírů, v žalobě uvedených, nebylo dovolání vyhověti, ježto nárok tento není ani dle tvrzení žalobcových v zákoně odůvodněn, neboť žalobci nepřisluší nárok na vydání oněch cenných papírů, nýbrž jen na peněžitou náhradu toho, co mu ušlo na úhradě jeho pohledávky tím, že papíry ty nemohly býti exekučním pořadem zpeněženy (§ 1323 obč. zák.).

Čís. 4888.

Ustanovení Šu 502, odstavec druhý c. ř. s. má na mysli spory, jež mají za předmět věci nepatrné v čase, kdy bylo podáno dovolání, tedy, jež staly se za řízení nepatrnými, nechťsi procesním soudem první stolice byl sborový neb okresní soud.

Jde o »věc nepatrnou« (§ 502 odstavec druhý c. ř. s.), byla-li pohledávka, přesahující původně 300 Kč, obmezena na úroky, nepřevyšující 300 Kč.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1925, Rv I 362/25.)

Původní žalobní pohledávka byla za sporu před sborovým soudem první stolice obmezena z 5.736 Kč na úroky. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud odmítl dovolání.

Důvody:

Dle §u 502 odstavec druhý c. ř. s. není dopuštěn »ve věcech nepatrných« další pořad opravných prostředků proti rozhodnutí odvolacího soudu. Výrazem »věci nepatrné« nelze rozuměti toliko věci, o nichž již v první stolici bylo jednáno dle zásad řízení ve věcech nepatrných (§§ 448—453 c. ř. s.), neboť dle §u 501 c. ř. s. jest proti rozsudku v řízení bagatelním přípustno odvolání pouze z důvodů zmatečnosti dle §u 477 čís. 1—7 c. ř. s., o němž lze pak v řízení odvolacím rozhodnouti pouze usnesením (§ 471 čís. 5, § 473 odstavec první c. ř. s.), z něhož dovolání nelze vůbec podati, kdežto rekurs dle posledního odstavce §u 517 c. ř. s. jest nepřipustným. Nemělo by tedy ustanovení §u 502 odstavec druhý c. ř. s. smyslu, kdyby je bylo vztahovati toliko na rozsudky vydané v řízení bagatelním. Z toho patrně, že v §u 502 odstavec druhý c. ř. s. míněny jsou vůbec spory, které mají za předmět věci nepatrné v čase, kdy bylo dovolání podáno, tedy, které se během řízení bagatelními staly a to, poněvadž zákon nerozeznává, bez ohledu na to, zda řízení v první stolici se konalo před soudem okresním (§ 453 odstavec druhý c. ř. s.), či před soudem sborovým. O takový případ jde tu; původní žalobní pohledávka byla za sporu před sborovým soudem první stolice obmezena z 5.736 Kč 48 h, po jich zaplacení třetí osobou, na úroky, jichž se bylo žalobou domáháno, totiž na 5% úroky z částky 13.236 Kč 48 h od 15. dubna do 19. dubna 1924 a z částky 5.736 Kč 48 h od 20. dubna do 23. září 1924 a útraty. Úroky, jež byly od té doby jedině předmětem sporu, činí však méně než 300 Kč, peněz to, jenž patří ještě do hranice, vyměřené pro věci nepatrné dle §u 448 c. ř. s. ve znění zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. Bylo proto dovolání jako nepřipustné odmítnouti, což již prvním soudem se státi mělo (§ 507 odstavec první druhá věta c. ř. s.).

Čís. 4889.

K mimořádnému vydržení stačí držení bezelstné, při čemž se bezelstnost držitelů předpokládá. Bezelstnost držby musí tu býti vždy. Výprosa (precarium) vylučuje bezelstnost. Napotomní obmyslnost, nastalá po započetí, avšak před dokonáním vydržení jest překážkou vydržení. V dožadování se svolení pachtýře služebného pozemku ku výkonu služebnosti jest spatřovati projev obmyslnosti.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1925, Rv I 417/25.)

Žalobě manželů V-ových proti manželům K-ovým o soudní nález, že žalovaným nepřísluší právo jezdit po louce žalobců, že jsou povinni to uznati, a zdržeti se příště každého osobování si takového služebnosti,